

ת"פ 62318/07/17 - מדינת ישראל נגד רמי ברמכי

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 62318-07-17 מדינת ישראל נ' ברמכי(עציר)

לפני כבוד השופט אמיר טובי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם רמי ברמכי (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד טל עופר

ב"כ הנאשם: עו"ד סאהר פאר

הנאשם באמצעות הליווי

גזר דין

כתב האישום בתיק העיקרי

1. הנאשם הורשע על פי הודייתו בעובדות כתב אישום שתוקן (להלן: "**כתב האישום**"), במסגרת הסדר טיעון אשר לא כלל הסכמה לעניין העונש, בשתי עבירות תקיפה לשם גניבה, לפי סעיפים 381(א)(2)+29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), שתי עבירות גניבה לפי סעיפים 384+29 לחוק העונשין ובעבירת מעשה פזיזות ורשלנות לפי סעיפים 338(א)(1)+29 לחוק העונשין.

2. בעובדות כתב האישום נאמר כי הנאשם הינו חברו של אחד, פאדי מיגל כמיל (להלן: "**פאדי**"), שהינו הבעלים של אופנוע מסוג TMAX (להלן: "**האופנוע**"), וכן כי הנאשם ידע שפאדי מעולם לא הורשה לנהוג ולא החזיק ברשיון נהיגה תקף.

3. על פי האישום הראשון, ביום 13.7.2017 בשעה 17:30 או בסמוך לכך, לאחר תיאום מראש, נסעו פאדי והנאשם באופנוע, כשפאדי נוהג בו, לכיוון מרכז הכרמל. במהלך נסיעתם הבחינו השניים במתלוננת, אדוה שי, ילידת 1972 (להלן: "**המתלוננת**") הולכת לבדה כשהיא אוחזת בידה מכשיר טלפון נייד (להלן: "**הטלפון**"), עם כיסוי שבתוכו היו 350 ₪ במזומן, רישיון נהיגה, כרטיס אשראי וכרטיס קופת חולים (להלן: "**הכסף**" ו"**הכרטיסים**"). פאדי והנאשם החליטו ליטול מהמתלוננת את הטלפון. השניים חלפו על פניה של המתלוננת בעודם רוכבים על האופנוע, הסתובבו על המדרכה והתקרבו אל

המתלוננת בנסיעה. כשהגיעו סמוך למתלוננת, אחז הנאשם במפתיע בטלפון שהיה בידה, משך אותו בחזקה והוציאו מידה של המתלוננת. הנאשם ופאדי עזבו את המקום בנסיעה על האופנוע, כשהטלפון, הכסף והכרטיסים ברשותם, בכוונה לשלול אותם שלילת קבע. שוויו של הטלפון הינו כ- 900 ₪.

4. על פי האישום השני, בהמשך לעובדות שתוארו באישום הראשון, בשעה 18:25 או בסמוך לכך, הבחינו הנאשם ופאדי ב-א' ג', קטינה ילידת 2002, על המדרכה בשדרות הנשיא בחיפה, כשהיא אוחזת בידה מכשיר טלפון נייד. לאחר שהחליטו ליטול ממנה את הטלפון, התקרבו אליה כשהם רוכבים על האופנוע. בהגיעם סמוך אליה, אחז הנאשם במפתיע בטלפון שהיה בידה, משך אותו בחזקה והוציאו מידה של הקטינה. הנאשם ופאדי עזבו את המקום בנסיעה על האופנוע, כשהטלפון, ששווי כ- 2000 ₪ ברשותם, בכוונה לשלול אותו שלילת קבע.

5. על פי האישום השלישי, בהמשך לעובדות שתוארו באישום השני, נסעו הנאשם ופאדי בנסיעה מהירה בשדרות הנשיא בחיפה, כשפאדי נוהג באופנוע, וכשהם נוסעים בנתיב כנגד כיוון התנועה, כאשר לאחר מכן השתלבו בנתיב עם כיוון התנועה. השוטר בן אזולאי (להלן: "אזולאי") הבחין בשניים והחל נוסע אחריהם, כשהאורות המשטרתיים והסירנה באופנוע המשטרה דלוקים. הנאשם ופאדי עצרו את נסיעתם בהגיעם לרמזור שהראה אור אדום. אזולאי נעצר בצמוד אליהם וקרא להם לעצור, אולם השניים לא שעו לקריאותיו והמשיכו בנסיעתם. הנאשם ופאדי נסעו במהירות שאינה תואמת את תנאי הדרך, בעת שכלי רכב רבים נסעו על הכביש, תוך מעבר מהיר בין נתיבים, ביצוע עקיפות מסוכנות, חצית קו הפרדה, נסיעה על אי-תנועה ואי-מתן זכות קדימה להולכי רגל במעברי חציה, באופן שיש בו כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו לחבלה. בהמשך, פנו הנאשם ופאדי לשדרות מאפו, תוך שהם ממשיכים בנסיעה מהירה, וחוצים את אי התנועה לנתיב הנגדי כדי לעקוף כלי רכב שנסעו בנתיב התחבורה. לאחר מכן, נכנסו הנאשם ופאדי לרחוב תל מאנה, בניגוד לתמרור "אין כניסה" שהוצב במקום, ונסעו ברחוב זה כנגד כיוון התנועה, במהירות, ובאופן שיש בו כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו לחבלה. אזולאי ניסה לעקוף אותם, אולם הנאשם ופאדי חסמו אותו, באופן שסיכן את בטיחותו, ולא אפשרו לו לעשות כן. בהמשך, חזרו השניים לשדרות מאפו ונסעו בנתיב כנגד כיוון התנועה מספר מטרים, חצו את אי-התנועה, והשתלבו בנתיב עם כיוון התנועה. בשלב זה התנגשו השניים בניידת משטרתית אשר עמדה על אי התנועה בשדרות מאפו וכתוצאה מכך נגרמו נזקים לניידת ולאופנוע, והנאשם ופאדי נזקקו לטיפול רפואי.

איחוד הדיון עם תיק נוסף

6. בטרם החלו להישמע הראיות בתיק, הודיעו הצדדים ביום 17.1.2018 כי הגיעו להסדר טיעון כפי שפורט לעיל. הסדר הטיעון כלל הסכמה על צירוף תיק פלילי 5007/17 התלוי ועומד כנגד הנאשם בבית משפט השלום בעכו. בהחלטתי מיום 24.1.2018 הוריתי על צירוף התיק הנ"ל, בו הודה הנאשם והורשע על פי הודאתו, בהתאם להסדר הטיעון. לשם הנוחות ייקרא כתב האישום אליו התייחסתי בסעיפים 1-5 דלעיל: "**התיק העיקרי**", וכתב האישום בת"פ 5007/17 "**התיק הנלווה**".

כתב האישום בתיק הנלווה

7. כתב האישום בתיק הנלווה מחזיק שלושה אישומים אשר רק האישומים הראשון והשלישי שבו מתייחסים לנאשם. האישום השני מתייחס לנאשם נוסף שהועמד לדין יחד עם הנאשם (להלן: "הנאשם האחר").

במבוא הכללי לכתב האישום בתיק הנלווה נאמר כי במועדים הרלוונטיים שימשה יאנה שמאילוב סוכנת סמויה שפעלה וסייעה למשטרה באיסוף ראיות כנגד סוחרי סמים מסוכנים (להלן: "הסוכנת"). באישום הראשון נאמר ביום 3.4.2017 במהלך שיחות טלפון בין הנאשם האחר לבין הסוכנת, קשרו השניים קשר לפיו הנאשם האחר ימכור לסוכנת סם מסוג חשיש תמורת 1,000 ₪. בהמשך לאותו תיאום ועל פי סיכום שנעשה בין השניים, הגיעה הסוכנת לנקודת המפגש המוסכמת שם פגשה בשני הנאשמים יחדיו. הנאשם האחר ביקש מהסוכנת שתמסור לידיהם את הכסף תמורת הסם ואמר כי הנאשם ייגש להביא עבורה את הסם. הסוכנת סירבה למסור את הכסף מבלי לקבל במקביל את הסם ולכן מסר לה הנאשם את מכשיר הטלפון הנייד שלו עד שיביא לה את הסם. הסוכנת זרקה לעבר הנאשם את הכסף והלה אסף את הכסף וניגש להביא לה את הסם. בהמשך, בחלוף מספר דקות, חזר הנאשם ופגש בסוכנת ובנאשם האחר ובמעמד זה מסר הנאשם לסוכנת את הסם המסוכן מסוג חשיש במשקל נטל של 9.60 גרם. באותו מעמד החזירה הסוכנת לנאשם את מכשיר הטלפון הנייד שלו.

האישום השלישי מתייחס לאירוע מיום 23.5.2017 במהלכו פגש הנאשם את הסוכנת, לאחר תיאום טלפוני ביניהם. באותו מעמד, ובהתאם לסיכום מוקדם בין השניים, מכר הנאשם לסוכנת סם מסוכן מסוג חשיש במשקל נטו של 8.88 גרם וזאת תמורת 500 ₪ אותם העבירה הסוכנת לנאשם באותו מעמד.

בגין שני האישומים דלעיל, ייחסה המאשימה לנאשם עבירה של סחר בסם מסוכן, לפי סעיפים 13 ו-19א' לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג-1973.

תסקיר שירות המבחן

8. נוכח גילו של הנאשם, יליד 1997, וחובת התסקיר המעוגנת בדין, נתבקש שירות המבחן לערוך תסקיר בעניינו בטרם שמיעת הטיעונים לעונש.

9. בתסקיר מיום 19.3.2018 נסקרו הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם, עליהם לא ארחיב משיקולי צנעת הפרט. אציין רק כי מדובר בצעיר כבן 20 מחיפה, בן למשפחה במצב סוציאקונומי קשה אשר גדל בשכונה שלדבריו התאפיינה ברמת עבריינות גבוהה. הנאשם ציין בפני שירות המבחן כי מגיל צעיר הוא ביטא התנהגויות שוליות וחבר לגורמי שוליים. יחד עם זאת, מדובר בבן הבכור למשפחה המונה חמש נפשות. הואיל והוריו התגרשו עוד בהיותו בן 7, הפך הנאשם למפרנס העיקרי של המשפחה ודמות משמעותית בה.

10. עיון ברישומי הפלילי של הנאשם מגלה כי לחובתו ארבע הרשעות קודמות בעבירות של תקיפה, הפרת הוראה חוקית, החזקת סכין והיזק לרכוש במזיד.

11. בהתייחס לעבירות נשוא הדין, התרשם שירות המבחן כי אף שהנאשם מודה באופן מילולי בביצוע, הרי שהוא מתקשה לקחת אחריות על מעורבותו בהן, ומשליך את סיבת הרשעתו על גורמי שליטה חיצוניים, בהם שותפו לעבירה והסוכן הסמוי שביקש להפלילו. עוד התרשם שירות המבחן כי הנאשם מתקשה להתבונן על התנהלותו הכללית, על אף אמירותיו כי הוא מעוניין לשקם את חייו, לאחר שיסיים לרצות את מאסרו. צוין כי לצד זאת, ניכר שלנאשם יכולת לראות את נפגעי העבירות ולהביע כלפיהם אמפתיה ביחס לפגיעה שהסב להם. שירות המבחן הפנה לתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם, במסגרת תיק המעצר, שם לא הומלץ לשחררו לחלופה נוכח ההתרשמות מרמת מסוכנות גבוהה.

12. בבואו להעריך את הסיכון להישנות מקרים דומים בעתיד והסיכוי לשיקום, ציין שירות המבחן כי מדובר במי שמגיל צעיר מזדהה עם ערכים של תת תרבות עבריינית, מנהל קשרים חברתיים שוליים, אינו מפיק תועלת מסנקציות עונשיות שהוטלו עליו בעבר ומתקשה להתבונן ולבדוק את התנהלותו לאורך השנים. עוד צוין כי ניכר שהנאשם גדל בסביבה בעייתית ורכש דפוסי התנהגות שליליים שמלווים אותו עד ליום זה, דבר שבא לידי ביטוי בקושי לתת אמון בגורמי טיפול. בנוסף, היעדר יכולת לזהות מצבי סיכון ולהתרחק מהם ונטייתו להתנהגות אימפולסיבית מהווים גורם מעלה סיכון. בשקלול הגורמים הנ"ל, העריך שירות המבחן כי קיימת סבירות גבוהה להישנות מקרים דומים בעתיד. לצד זאת, צוין כי הנאשם הביע נזקקות טיפולית ואמר כי הוא זקוק לעזרה והכוונה לניהול אורח חיים נורמטיבי, דבר שיש בו כדי להפחית את הסיכון להסתבכות עתידית.

נוכח חומרת העבירות וההתרשמות מרמת מסוכנות גבוהה להישנות מקרים דומים בעתיד, נמנע שירות המבחן ממתן המלצה לטיפול בקהילה. לצד זאת הוסיף כי במידה ויוטל על הנאשם מאסר בפועל, יש לאפשר לו ליטול חלק בהליך טיפולי שיקומי במסגרת המאסר.

ראיות הצדדים לעונש

13. בטרם נשמעו טיעוני הצדדים לעונש, הגישה המאשימה העתק מהמרשם הפלילי של הנאשם (מע/1) ממנו עולה כי הלה הועמד לדין בפני בית משפט השלום לנוער בחיפה בארבעה תיקים שונים. ביום 14.1.2015 הורשע הנאשם בעבירות של הפרת הוראת חוקית והיזק לרכוש במזיד. קדמה להרשעה זו הרשעה מיום 10.11.2014 בעבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה, בגינה אף הוטל על הנאשם מאסר בפועל למשך 6 חודשים. לבד משתי הרשעות אלו, התנהלו כנגד הנאשם שני הליכים פליליים בגין הפרת הוראה חוקית (שתי עבירות), החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה ותקיפה סתם. הליכים אחרונים אלה הסתיימו ברישום ללא הרשעה ובגינם הוטלו על הנאשם צו מבחן, וצו של"צ בהיקף של 20 שעות בתיק האחד ו- 50 שעות בתיק האחר.

14. מטעם הנאשם לא הוגשו כל ראיות לעונש.

טיעוני המאשימה

15. בטיעוניה עתרה המאשימה לקבוע שלושה מתחמי ענישה נפרדים: אחד בגין עבירות הרכוש, שני בגין עבירת הפזיזות והרשלנות ושלישי בגין עבירות הסמים.

16. אשר לעבירות הרכוש, ציינה המאשימה כי הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו בענייננו הם הגנה על רכוש וקניינו של הציבור ושמירה על תחושת בטחון האישי. בהתייחסה לנסיבות ביצוע העבירות, הדגישה המאשימה את העובדה שקדם להן תכנון, את חלקו המרכזי של הנאשם במעשים, הנזק שנגרם מהן ואת מודעותו של הנאשם לחומרת מעשיו ולהשלכותיהם. המאשימה הפנתה לפסיקה המשקפת לגישה את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, בהם נקבעו מתחמי ענישה הנעים בין 3 ועד 24 חודשי מאסר בפועל, תוך שהיא מציינת כי מדיניות הענישה היא אך שיקול אחד בקביעת מתחם העונש. נוכח האמור, ביקשה המאשימה לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין שתי עבירות הרכוש, בהן הורשע הנאשם, נע בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בפועל.

17. אשר לעבירת הפזיזות, צוין כי הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו הם הגנה על שלום הציבור ובטחון, שמירה על גוף האדם, שלטון החוק והסדר הציבורי והגנה על ציבור המשתמשים בכביש. בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירות, הודגש כי העובדה שלא הנאשם הוא זה שנהג באופנוע אינה מפחיתה מחומרת מעשיו, שהרי הוא עלה על האופנוע אף שידע כי הנהג אינו מחזיק ברישיון נהיגה. כמו כן, הנאשם לא גרם לנהג לעצור את האופנוע ואף היה לו אינטרס זהה להימלט מהזירה. על כן חלקו של הנאשם במעשה הוא שווה ערך לזה של שותפו, הנהג. עוד צוין, כי המעשים בהם הורשע הנאשם מצויים ברף חומרה גבוה, עת נסע יחד עם שותפו על אופנוע במרכז של עיר, באזור סואן בשעת ערב מוקדמת, שעה שברחובות בני אדם רבים, תוך ביצוע עקיפות מסוכנות, נגד כיוון התנועה ובמהירות רבה. לטענת המאשימה, רק בנס לא נגרמו נזקים לרכוש ובנפש, לעוברי אורח תמימים. יחד עם זאת, הסיכון התממש חלקית כאשר הנאשם ושותפו התנגשו בניידת משטרה, גרמו לה נזק ונזקקו לטיפול רפואי. לעניין מדיניות הענישה הנוהגת הפנתה המאשימה לפסקי דין מהם ניתן ללמוד, לשיטתה, על אודות מדיניות הענישה במקרים כגון דא, בהם נקבעו מתחמי ענישה הנעים בין מספר חודשי מאסר ועד 24 חודשי מאסר. נוכח האמור, ביקשה המאשימה לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין עבירת הפזיזות והרשלנות נע בין 6 ל- 18 חודשי מאסר בפועל.

18. אשר לעבירות הסחר בסמים ציינה המאשימה כי הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו הם הגנה על הציבור בכללותו מפני נגע הסמים וכן הגנה על גופם של צרכני הסמים המסוכנים. המאשימה הפנתה לפסיקת בית המשפט לפיה אין להקל ראש בעבירות הנוגעות לסמים המוגדרים כ-"קלים", כגון חשיש, וכי העובדה שסם זה הפך לנפוץ אינה צריכה להביא להתייחסות מקלה עם אלה המבקשים לעשות רווח ממנו. באשר למדיניות הענישה, הפנתה המאשימה למקרה דומה בו נגזרו 8 חודשי מאסר בגין שתי עבירות סחר בסם מסוג חשיש. כן הפנתה המאשימה לעונש שהוטל, במסגרת התיק הנלווה, על שותפו של הנאשם אשר נדון ל-7 חודשי מאסר בפועל, בגין שתי עבירות סחר בסמים - האחת סחר בסם מסוג חשיש, שביצע יחד עם הנאשם, והשניה סחר ב-10 טבליות סם מסוכן מסוג MDMA. נוכח האמור, ביקשה המאשימה לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות נשוא התיק הנלווה נע בין 8 ל- 18 חודשי מאסר בפועל.

19. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, צוין כי הנאשם הודה במיוחס לו בשני כתבי האישום ובכך חסך זמן שיפוטי יקר. יחד עם זאת, הודגש, כי הנאשם הבין היטב את מעשיו ואת השלכותיהם, וכי אין בעניינו קרבה לסייג לאחריות פלילית.

20. בשים לב לעברו הפלילי של הנאשם - שביחס לגילו הצעיר נטען כי זהו עבר מכביד - וכן בשים לב

לרצף המעשים הפליליים ולדרגת החומרה הגבוהה בה מצויים מעשיו, עתרה המאשימה להטיל עליו עונשי מאסר בפועל בכל אחד מהמתחמים, מאמצעו של המתחם ומעלה, במצטבר אחד לשני, וכן להשית עליו מאסרים מותנים ארוכים, קנס, פיצוי לנפגעות העבירה ופסילת רשיון נהיגה.

טיעוני ההגנה לעונש

21. בטיעוניו לעונש, ציין הסנגור כי אף שאינו מקל ראש במעשיו של הנאשם, הרי שכתב האישום תוקן באופן מהותי ביותר, שכן בתחילה יוחסו לו עבירות מסוג פשע, ואילו בכתב האישום כיום העבירות הן מסוג עוון. עוד צוין, כי שותפו של הנאשם "גרר אותו למעשים", וכי לא היה תכנון של ממש מצד הנאשם ביחס לעבירות. אשר לאלימות שהפעיל הנאשם כלפי המתלוננות צוין כי היא מינורית, והתבטאה בכך שהנאשם משך בחזקה את הטלפון מידהו.

22. בהתייחס למתחמי הענישה להם עתרה המאשימה, ציין הסנגור תחילה כי כל המעשים בתיק העיקרי מהווים אירוע אחד, במשמעות סעיף 40ג לחוק העונשין, ולפיכך יש לקבוע להם מתחם ענישה אחד. עוד צוין, כי מדיניות הענישה הנהוגה בפסיקה במקרים דומים, הינה מקלה יותר מכפי שביקשה המאשימה לגזור על הנאשם, מה גם שהמקרים שהובאו על ידי המאשימה הנם חמורים יותר מנסיבות המקרה דכאן.

23. הסנגור הפנה לפסיקה המשקפת לשיטתו את מדיניות הענישה במקרים דומים. אשר לתיק העיקרי עתר הסנגור לקבוע מתחם ענישה הנע בין חודשי מאסר בודדים ועד 12 חודשי מאסר, ולגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם. בנוגע לתיק הנלווה, הפנה הסנגור לתיק נוסף מאותה פרשיה, שם הוטלו 8 חודשי מאסר על נאשם שסחר בסם בשלוש עסקאות (חלף שתיים כבעניינו). בהתייחס לנסיבות האישיות הקשורות לנאשם צוין כי אמנם לחובתו הרשעות קודמות, אך עברו אינו מכביד, ומכל מקום אין לחובתו הרשעות בתחום הסמים או האלימות.

24. הנאשם ויתר על זכותו לומר את דברו האחרון.

דיון והכרעה

אירוע אחד או מספר אירועים?

25. בהתאם לסעיף 40ג לחוק העונשין, כאשר מורשע נאשם במספר עבירות, יש תחילה לקבוע האם העבירות השונות מהוות אירוע אחד או מספר אירועים, וככל שמדובר באירועים אחדים יש לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד. לעניין אופן סיווג האירועים, נפסק בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' **מדינת ישראל** (29.10.2014) כי:

"נקודת המוצא לפרשנותו של המונח "אירוע" צריכה להיגזר מהבנת התכלית העומדת ביסוד דרישתו של תיקון 113 כי בית המשפט יקדים לגזירת הדין את תחימת גבולותיו של ה"אירוע".

ביסוד הדברים עומדת ההכרה בערך הנודע לכך שבית המשפט יקבע מתחם ענישה אחד לפעולות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק, תוך התייחסות לכך שהתבצעו בדרך זו. בעיקרו של דבר, התשובה לשאלה מהם גדר ה"אירוע" תיגזר מניסיון החיים, כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. המובן שיינתן למונח "קשר הדוק" יתפתח ממקרה למקרה ואין צורך לקבוע אותו באופן קשיח כבר כעת. עם זאת, ניתן לומר כי ברגיל קשר כזה בין עבירות ימצא כאשר תהיה ביניהן סמיכות זמנים או כאשר הן תהיינה חלק מאותה תוכנית עבריינית אף כאשר הן בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה (אך מבלי שפרמטרים אלה ימצו את מבחני העזר האפשריים לבחינת עוצמתו של הקשר בין העבירות). **כך, לדוגמה, ניתן להתייחס למקרה שבו אדם פורץ לבית, גונב ממנו פריטים שונים ונמלט מן המקום כשהוא נוסע באופנוע במהירות מופרזת. המשטרה דולקת בעקבותיו, ומתנהל מרדף שבסופו הוא נתפס לאחר שגם ניסה לתקוף שוטר. ברי כי בדוגמה זו עבר המבצע עבירות רבות ושונות, וכי אף ניתן לפצלן למספר "מעשים". עם זאת, כולן בוצעו בסמיכות זמנים רבה ויש ביניהן קשר הדוק, כך שיש לראות בהן חלק מ"אירוע" אחד** (ההדגשה אינה במקור - א.ט.).

יפים לענייננו אף דברי בית המשפט בע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' יוסף דלאל** (3.9.2015), שם נקבע כי:

"כדי לעמוד על עוצמת הקשר שבין העבירות שומה על בית המשפט לעמוד על נסיבותיו העובדתיות של העניין שלפניו, ולבחון אם יש בהן כדי להצביע על קשר הדוק בין העבירות. נסיבות עובדתיות אלה מהוות "מבחני עזר" לקביעת עוצמת הקשר. במסגרת זו ניתן לבחון, למשל, האם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון; האם ניתן להצביע על שיטתיות בביצוע העבירות; **האם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן או מקום; האם ביצועה של עבירה אחת נועד לאפשר את ביצועה של העבירה האחרת או את ההימלטות לאחר ביצועה, וכיוצא באלו נסיבות עובדתיות. קיומה של נסיבה אחת או יותר מנסיבות אלו (ואין זו רשימה סגורה) עשוי להעיד על קשר הדוק בין העבירות השונות, המלמד כי באירוע אחד עסקינן.** בבחינת הנסיבות העובדתיות, מן ההכרח לבית המשפט להעמיד לנגד עיניו את השאלה האם השקפה על העבירות כעל כמה אירועים תהא מלאכותית, באופן שיגרע ממהות העניין בכללותו, או שלא ישקף את סיפור המעשה כהווייתו" (ההדגשה שלי - א.ט.).

26. בענייננו, אין מחלוקת בין הצדדים, כי המעשים בגינם הורשע הנאשם בתיק הנלווה (עבירות הסמים) מבססים אירוע נפרד ושונה מאלה המתוארים בתיק העיקרי (עבירות התקיפה והגניבה והנהיגה הפוזת לאחריו), וכי יש לקבוע מתחמי ענישה נפרדים לכל אחד מהם. אף אני סבור כי מדובר באירועים נפרדים שאינם קשורים זה לזה, ובהעדר מחלוקת לא אדרש לכך בהרחבה.

27. כעת אפנה לשאלה האם העובדות המתוארות בתיק העיקרי מקימות אירוע עברייני אחד, או שמא שני אירועים שונים? לשיטת המאשימה, מעשי התקיפה והגניבה שביצע הנאשם מקימים אירוע נפרד מהנהיגה הפוזת באופנוע.

28. סבורני כי בהתאם לאמות המידה שהותוו בפסיקה כאמור לעיל, הרי שהעבירות בהן הורשע הנאשם

בתיק העיקרי מקימות אירוע עברייני אחד, שכן קיימת סמיכות זמנים וסמיכות גאוגרפית בין המעשים, והנהיגה הרשלנית באופנוע נועדה לאפשר את הימלטות הנאשם ושותפו לאחר ביצוע עבירות התקיפה והגניבה, באופן היוצר קשר הדוק בין המעשים.

29. לפיכך, אני קובע כי כל אחד מכתבי האישום בהם עסקין מבסס אירוע עברייני אחד, ובהתאם ייקבע מתחם עונש הולם לכל אחד מהם בנפרד.

קביעת מתחמי ענישה הולמים

30. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

קביעתו של מתחם העונש ההולם - המגלם הכרעה ערכית - מתבצעת בהתאם לעקרון ההלימה, קרי, יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם, לבין העונש המוטל עליו.

א. התיק העיקרי

31. על אף שקבעתי כי העבירות בהן הורשע הנאשם בתיק העיקרי מקימות אירוע עברייני אחד, הרי שמתיאור העובדות עולה בבירור כי אירוע זה מורכב ממספר **מעשים נפרדים**.

יש ליתן לכך ביטוי גם בשלב קביעת מתחם העונש ההולם, כפי שנקבע בע"פ 4289/14 **אורן חנונה נ' מדינת ישראל** (21.1.2015):

"אין בסיווגה של ההתרחשות העבריינית כאירוע אחד, כדי לכבול את בית המשפט לעונש המרבי הקבוע בצידה של העבירה החמורה ביותר שנעברה באותו אירוע. זאת, מכיוון שלאחר השלב הראשון, שבקביעת מספר האירועים המרכיבים את ההתרחשות העבריינית, על בית המשפט לעבור אל השלב השני ולבחון באופן מהותי-מוסרי האם אותו אירוע כולל מעשה אחד - או אז יוגבל בית המשפט לעונש הקבוע בצד העבירה החמורה בהתאם להוראת סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 - או שמא כולל אותו האירוע מספר מעשים, המצדיקים גזירה של מספר עונשים, בגין כל מעשה בנפרד. עמדתי גם על דברים אלו בעניין ג'אבר: "בשלב השני, לאחר שבית המשפט קבע האם התרחיש העובדתי שלפניו מורכב מ"אירוע אחד" או מ"כמה אירועים", עובר בית המשפט לשלב המהותי של מלאכת הענישה, במסגרתו עליו לקבוע את מתחם הענישה ההולם ביחס לכל אירוע ולגזור את העונש הראוי בנסיבות הקונקרטיות של כל אירוע. בשלב זה יש חשיבות גדולה לשאלות שבמהות - מספר הקורבנות, הנזק שהסבה התנהגות העבריין, האינטרסים החברתיים שנפגעו כתוצאה מהתנהגותו. לפיכך בשלב זה ראוי לשוב ולבחון כל אירוע בהתאם למבחן המהותי-מוסרי שפותח והשתרש בפסיקת בית משפט זה, ולקבוע האם יש לפצל כל אירוע למספר מעשים, על כל הנובע מקביעה זו במישור העונשי (לרבות הוראת סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי)" [שם, פסקה 29]. (ההדגשה אינה במקור - א.ט.).

32. אשר על כן, יש "לפרק" את האירוע נשוא התיק העיקרי בענייננו לשלושה מעשים שונים: שני מעשי גניבה ומעשה אחד של פזיזות ורשלנות, שכן אין ספק כי מבחינה מהותית מדובר בשלושה מעשים נפרדים. תחילה גנב הנאשם את הטלפון הסלולרי של המתלוננת הראשונה, לא הסתפק ב"שלל" שצבר, וגנב את הטלפון הסלולרי של המתלוננת השנייה, וכדי "להשלים" את מלאכתו העבריינית באותו אירוע, נהג באופן נוער בצורה פוזזת ומסוכנת.

33. אשר למעשי התקיפה והגניבה. במעשים אלה פגע הנאשם בביטחון ושלמות גופן וקניין של המתלוננות וכן בביטחונו של הציבור להלך בחופשיות ובבטחה בחוצות העיר.

על הייחודיות הטמונה בגניבה של טלפון סלולרי עמד בית המשפט בהרחבה בע"פ 8627/14 נתן דבראש דביר נ' מדינת ישראל (14.7.2015), בקבעו:

"גניבה ושוד של טלפון סלולרי אינם כגניבה ושוד של כסף או של חפץ אחר. הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידיא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי - תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח שנה, ועוד. לא כל אדם מגבה את תוכן המכשיר "בענן" ושחזור הפרטים לעיתים אינו אפשרי ולעיתים כרוך במשאבי זמן וממון. בין אם הדבר רצוי ובין אם לאו, לא ניתן להתכחש למעמד שתפס הסמארטפון בחיי חלקים נכבדים בציבור... לא יפלא כי מחקרים עדכניים מלמדים כי חלקים ניכרים באוכלוסייה סובלים מרמות משתנות של חרדה מאובדן המגע עם הטלפון הסלולרי, מהפחד שלא להיות זמין... נוסף על אובדן הנגישות והחרדה המתלווה לכך, גניבת טלפון סלולרי מהווה גם חדירה למתחם פרטי ביותר של האדם... גם בהנחה שהגנב הישראלי הממוצע אינו מעוניין בתוכנו של המכשיר הסלולרי, די בידיעה כי הגניבה עלולה להביא גם לסחיטה או להפצת מידע ותוכן אישי ורגיש, כדי להעצים את החרדה ואת תחושת אבדן השליטה של קרבן הגניבה. אמרנו דברים שאמרנו כדי להצביע על כך שאין לראות בגניבה ובשוד של טלפון סלולרי עבירת רכוש "רגילה", ומכאן מגמת ההחמרה בענישה בעבירות אלה".

עוד ראו דברי בית המשפט בעניין זה בע"פ 588/13 פלוני נ' מדינת ישראל (27.8.2013):

"למרבה הצער, הפכו, בתקופה האחרונה, מעשי השוד ובעיקר ככל שמדובר בשוד של מכשירים סלולריים יקרי ערך, לתופעה שניתן להגדירה כ"מכת מדינה", כאשר חדשות לבקרים מדווחים אנו על תקיפה של קורבנות חסרי הגנה, על-ידי שודדים אלימים וחסרי מעצורים, המבקשים לשדוד את רכושם ולזכות ברווח כספי קל וזמין (ראו, לעניין זה, דברי חברתי, המשנה לנשיא מ' נאור בע"פ 6378/11 בסול נ' מדינת ישראל (31.7.2012)). מעבר להיבט הכספי והכלכלי של התופעה, יש ליתן את הדעת לפגיעות הפיזיות, ולא פחות חמור מכך, לפגיעות הנפשיות הנגרמות לקורבנות העבירה, בצד הפגיעה בשלומם ובביטחונם של הציבור בכללותו".

34. בנסיבות הקשורות בביצוע עבירות התקיפה והגניבה ראיתי ליתן חשיבות לעובדה כי הן בוצעו על ידי

הנאשם ופאדי בצוותא חדא וכן לחלקו המרכזי של הנאשם בביצוע המעשים, שכן היה זה הנאשם שנטל בפועל את הטלפונים הסלולריים מידהן של המתלוננות. התנהלותו של הנאשם הייתה חמורה, ואין בעובדה כי לא הופעלה מצדו אלימות קשה כלפי המתלוננות, כדי להקהות מחומרת מעשיו. יפים לענייננו דברי בית המשפט העליון שקבע כי "יש להילחם בתופעה שהליכה הביתה בשעת ערב, שאמורה להיות פעולה שגרתית ומשרת שלווה, תהפוך להיות 'משימה' שצריך לצלוח אותה באומץ ובנחישות" (ע"פ 6339/12 פלוני נ' מדינת ישראל (21.4.2013)).

במאמר מוסגר אוסיף כי לא מצאתי עיגון ראייתי לטענת הסנגור כי שותפו של הנאשם הוא זה אשר "גרר אותו" לביצוע העבירות.

35. בנוגע למעשה הפיזיות והרשלנות, אין חולק כי על ידי הנהיגה הרשלנית והמסוכנות באופן הועמדו בסיכון עוברי אורח תמימים, שעלולים היו להיפגע. זאת בנוסף לפגיעה בסדר הציבורי. הנאשם ושותפו נהגו בפראות ובריונות משוללת כל רסן, בטבורה של עיר, בשעת ערב מוקדמת כאשר ביצעו עבירות תנועה רבות, ובכללן נסיעה במהירות שאינה תואמת את תנאי הדרך, חציית קו הפרדה, נסיעה על אי-תנועה, אי מתן זכות קדימה להולכי רגל במעברי חציה, ונסיעה בניגוד לכיוון התנועה המותרת. כל זאת מתוך מטרה להימלט מהמשטרה לאחר ביצוע עבירות הגניבה. למרבה המזל לא נגרמו נזקי גוף לעוברי אורח והנזקים התמצו בנזקי רכוש לניידת המשטרה ולאופנוע בו נסעו הנאשם ופאדי.

למסוכנות הנשקפת ממרדפים הנעשים תוך כדי הימלטות עבריינים מכוחות המשטרה, התייחס בית המשפט בע"פ 4763/17 מוהנד ותד נ' מדינת ישראל (29.1.2018), בקבעו:

"עבירת המרדף פוגעת בצורה ישירה בביטחון האישי של עובר דרך. כל חטאו הוא שעשה שימוש בכבישי המדינה. טול המקרה בפנינו. המעשה נמשך כעשרים דקות במהלכו המערער נסע בניגוד לכיוון התנועה, תוך התעלמות חוזרת ונשנית מרמזור אדום שניצב בפניו. מספר כלי רכב, ביניהם רכב השייך למשטרה, נאלצו לסטות מהדרך על מנת שלא להיפגע. התנהגות כזו יוצרת מצב של התמוטטות דיני התעבורה, על כל הסיכון הכרוך בכך. אין לאפשר תוהו ובוהו בנתיבי התחבורה".

כן ראו דברי בית המשפט בע"פ 5177/10 אברהים עז אלדין נ' מדינת ישראל (13.2.2011):

בית משפט זה נדרש לא אחת לתופעה הפסולה של נהגים אשר לא מצייתים להוראות השוטרים, ופותחים במנוסה מפניהם תוך שהם מסכנים חיי אדם, יפים לעניין זה דברים שנאמרו בע"פ 2410/04 מדינת ישראל נ' אבוליקעאן (לא פורסם, 11.11.2004) [פורסם בנבו]:

'המשיב חטא בהתנהגות אלימה שאך בדרך נס לא הסתיימה בתוצאה קשה יותר. הוא הפגין זלזול בחוק ובאנשים הממונים על אכיפתו, וגם אפשרות לפגיעה פיסית בשוטרים לא הרתיעה אותו. יותר מכך, המערער נהג ברכבו בפראות, בשעה הומה, בטבורה של עיר, ותוך שהוא מסכן את המשתמשים האחרים בדרך. חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים ואסור לה להשלים עם בריונות ופריקת עול מסוג זה, ומקל וחומר שאין להשלים עם כך כאשר מדובר בתופעה שרבים חוטאים בה'. (ראו גם: ע"פ 217/04 אלקורעאן נ' מדינת ישראל, סעיף 16 לפסק הדין (לא פורסם, 29.6.2005); ע"פ 6444/09 נאסאר נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 22.3.2010); ע"פ 6442/09 אלחטיב נ' מדינת ישראל

(לא פורסם, 24.2.2010); ע"פ 965/10 אגא נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 28.7.2010).

שתי הפסיקות דלעיל אמנם התייחסו לעבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, ואולם אופי המעשים באותם מקרים דומה לענייננו עד מאד.

36. נכון הוא שלא היה זה הנאשם מי שנהג בפועל באופנוע, ומכאן שחלקו בעבירה זו הוא פחות במקצת מזה של שותפו פאדי. יחד עם זאת, כפי שציינה המאשימה, יש לייחס חשיבות בהקשר זה לעובדה כי הנאשם עלה על האופנוע בידעו כי שותפו, הנהג, אינו מחזיק ברישיון נהיגה, וכי הוא פעל מתוך אינטרס זהה להימלטות מהשוטרים.

37. אשר למדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, כפי שציין הסנגור, אכן קיימים מקרים בהם נדונו נאשמים לענישה מקלה לרבות כזו שבגדרה נגזר מאסר שירוצה בעבודות שירות. יחד עם זאת, יש ליתן את הדעת לכך שבענייננו מדובר בצבר של מעשים עברייניים ולא באירוע תקיפה וגניבה אחד. ואם לא די בכך, הרי שמיד לאחר מעשי התקיפה והגניבה בוצעה עבירה חמורה לא פחות של נהיגה פוזת ומסוכנת.

38. נוכח מקבץ האמור, אני רואה להעמיד את מתחם העונש הראוי בגין האירוע נשוא התיק העיקרי בטווח שבין 12 ל- 34 חודשי מאסר, בצירוף עונשים נלווים.

ב. התיק הנלווה

39. אף עבירות הסמים בהן הורשע הנאשם חמורות ומעידות על התנהלות עבריינית מובהקת. הנאשם מכר לסוכנת סמויה בשתי הזדמנויות שונות סם מסוכן מסוג חשיש במשקל כולל של 18.88 גרם נטו. התנהלותו של הנאשם, כפי שהיא משתקפת מעובדות כתב האישום בתיק הנלווה, מעידה על קשריו עם העולם העברייני.

הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע עבירות הסחר בסמים, ענינם בשמירה על שלומם ובריאותם של צרכני הסמים, כמו גם שמירה על שלומם וביטחונם של כלל הציבור. זאת, בין היתר, נוכח הנזקים החברתיים והכלכליים העקיפים הנלווים לעבירות אלה, לרבות עבירות רכוש.

על חומרת העבירה שעניינה מסחר והספקת סמים מסוכנים אין צורך להכביר מילים. בע"פ 211/09 **אזולאי נ' מדינת ישראל** (26.10.2010) נאמר כי:

"הענישה בעבירות מסוג זה נועדה, קודם לכל, לשרת את מטרת הגמול לעברייני על עיסוק בסם העלול לסכן חיי אדם ולפגוע בבריאות המשתמשים בו; שנית, על העונש להעביר מסר חד משמעי של הרתעה ביחס לעבריינים פוטנציאליים, ולשמש אות אזהרה אפקטיבי לכל מי שמתכוון לקחת חלק במערכת ההעברה והסחר בסמים... מזה זמן רב,

מדגישים בתי המשפט בפסיקתם את חשיבות הערך הענישתי בעבירות סמים כאחד הכלים החשובים בפעילות לביעורו של נגע הסמים. ההחמרה בענישה בגין עבירות סמים משרתת את מטרות הגמול וההרתעה, שהם היעדים העיקריים של הענישה בתחום הסמים".

40. עיון בפסקי דין שניתנו במקרים דומים מלמד כי הענישה הנוהגת נעה בטווח שבין חודשי מאסר ספורים ועד לעשרה חודשי מאסר. כך למשל, ברע"פ 3627/13 **ארן שדה נ' מדינת ישראל** [22.5.2013] נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בסחר בסמים בשתי הזדמנויות שונות, בהן מכר לאחרים סם מסוג קנבוס במשקל של כ- 1 גרם בכל פעם, תמורת 80 ₪, ונדון לשבעה חודשי מאסר. בעניינו, סחר הנאשם בסם בכמויות גדולות בהרבה.

41. לסיכום, אני רואה להעמיד את מתחם העונש הראוי בגין התיק הנלווה בטווח שבין מספר חודשי מאסר ועד 10 חודשי מאסר, בצירוף עונשים נלווים.

גזירת העונש בתוך המתחם

42. בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ראיתי להביא בחשבון בראש ובראשונה את עברו של הנאשם, אשר חרף גילו הצעיר הספיק לעמוד לדין בארבעה תיקים שונים. למרבה הצער, נראה כי מדובר בצעיר שהפך את העבריינות לאורח חיים. לאחר שנידון על ידי בית משפט השלום לנוער לעונשים ללא הרשעה בשתי הזדמנויות, שב והסתבך הנאשם בשני תיקים נוספים בהם הורשע ובגינום אף ריצה מאסר בפועל.

43. הרושם המתקבל הוא כי הדין אינו מטיל את מוראו על הנאשם שאף מסלים את התנהלותו העבריינית. זאת, בשים לב לכך שחומרת העבירות בהן הורשע בשני התיקים שבפניי, עולה על חומרת העבירות בהן הורשע עד כה.

אף התרשמותו של שירות המבחן מהנאשם לא היתה חיובית בעיקרה, שעה שהעריך כי הסיכון להישנות התנהגות עבריינית בעתיד מצדו של הנאשם, הנה ברמה גבוהה. נוכח כך, ולאור חומרת העבירות בהן מדובר, נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם והמליץ תחת זאת על ענישה מוחשית בדמות מאסר בפועל, שתציב גבול ברור להתנהגות עוברת חוק מצדו.

44. אני רואה לציין עוד כי הנאשם לא ניצל את ההזדמנות שניתנה לו להביע חרטה או צער על מעשיו בפני בית המשפט, משנמנע לומר דבר בתום שמיעת טיעוני הצדדים לעונש.

45. בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה ראיתי להתחשב לטובת הנאשם בהודייתו בשלב מוקדם של הדיון, עוד בטרם החלה שמיעת הראיות. הודאה זו היה בה משום חיסכון בזמן שיפוטי יקר.

46. בנוסף, ראיתי להתחשב לקולא בגילו הצעיר של הנאשם אשר היה כבן עשרים בעת ביצוע העבירות בשני התיקים.

47. יחד עם זאת, יש ליתן את הדעת לכך שבענייננו לא באה כל המלצה טיפולית מטעם שירות המבחן ועל כן, חרף גילו הצעיר של הנאשם, לא ראיתי להעניק לשיקול השיקומי מעמד בכורה.

בנסיבות, ונוכח העובדה שהנאשם לא השכיל להפיק לקח מהסתבכויותיו הקודמות ולנוכח חומרת המעשים בהם מדובר, אין מנוס מהטלת ענישה ממשית, מאחורי סורג ובריח, בתקווה שזו תרתיע את הנאשם מלבצע עבירות נוספות בעתיד. על מנת להותיר בפני הנאשם אפיק שיקומי ולאפשר לו לפתוח דף חדש בחייו עם שחרורו, הרי ככל שיגלה הנאשם רצון ליטול חלק בהליך שיקומי טיפולי במסגרת בית הכלא, ישקלו רשויות שב"ס בקשה זו בחיוב.

48. על יסוד מקבץ השיקולים שמניתי לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 22 חודשי מאסר בפועל, בניכוי התקופה בה היה נתון במעצר מיום 13.7.2017 ועד היום.
- ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירת אלימות, עבירת רכוש או עבירת סמים מסוג פשע ויורשע בגינה.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירת אלימות, עבירת רכוש או עבירת סמים מסוג עוון ויורשע בגינה.
- ד. אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך שלוש שנים מתום מאסרו.
- ה. פיצוי בסך ₪ 2,000 לכל אחת מהמתלוננות שישולם עד ליום 1.7.2018.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ג ניסן תשע"ח, 29 מרץ 2018, בנוכחות הצדדים.